

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobkyně: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s.**, IČO 60192852
sídlem Bělehradská 222/128, 120 21 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Luďkem Chvostou
sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **RNDr. I. K.**, narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Luciánem Staňkem
sídlem Pod Pekárnami 245/10, 190 00 Praha 9 - Vysočany

o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra,

takto:

- I. Výroky I., III. rozhodnutí Finančního arbitra ze dne 10. 7. 2017, evidenční číslo [redacted] ve znění rozhodnutí Finančního arbitra o námitkách ze dne 25. 9. 2017 evidenční číslo [redacted] se v plném rozsahu nahrazují tak, že návrh navrhovatele RNDr. I. K. narozeného [redacted] bytem [redacted], ze dne 20. 4. 2016 se zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 35912 Kč k rukám právního zástupce žalobce, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu domáhala nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra s tím, že dne 20. 4. 2016 žalovaný podal proti žalobkyni u Finančního arbitra návrh, jímž se domáhal určení, že smlouva mezi žalobkyní a žalovaným o stavebním spoření č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] trvá i přes skutečnost, že cílová částka sjednaná ve smlouvě již byla dosažena a žalobkyně nadále nesouhlasí s jejím navyšováním. Arbitr nálezem ze dne 10. 7. 2017, ev. č. FA [REDAKCE] vyhověl a určil, že smlouva trvá. Proti němu žalobkyně podala námitky, o nichž arbitr rozhodl dne 25. 9. 2017 rozhodnutím ev. č. FA [REDAKCE] kterým nález změnil tak, že určovací výrok nahradil uložením povinnosti žalobkyně do 30 dnů od právní moci obnovit a vést účet stavebního spoření žalovaného a uvést jej do stavu, v jakém by byl, kdyby byl býval nebyl po dosažení cílové částky uzavřen a smlouva byla vypořádána. Zásadním omylem žalovaného arbitra je představa o nároku na časově neomezené, tedy doživotní stavební spoření. Nález i rozhodnutí o námitkách jsou výsledkem nesprávného posouzení ze strany arbitra s tím, že zásadním omylem žalovaného arbitra je představa o nároku na časově neomezené, doživotní stavební spoření. Právě takový absurdní důsledek by totiž nastával, byly-li by aprobovány názory o nefunkčnosti institutu zániku smlouvy o stavebním spoření dosažením jejího účelu v podobě cílové částky anebo o nemožnosti žalobkyně dalšímu navyšování cílové částky se svým nesouhlasem zabránit. Co se týká jednotlivé argumentace, žalobkyně uvádí argument ad absurdum, kdy je nepochybně absurdní výklad ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, který by jedné smluvní straně - žalovanému - dával právo do nekonečna, resp. doživotně oddalovat účelu jeho stavebního spoření v podobě naspoření sjednané cílové částky a v mezidobí naspořit neomezeně vysokou částku. K takovému následku by totiž nevyhnutelně vedla interpretace, že možnost navyšování cílové částky dle čl. 9 odst. 7 VOP není podmíněn ani omezen žalobkyniným souhlasem. Validnost argumentu ad absurdum podtrhuje i sám arbitr, a to hned dvojím způsobem: (i) Svou reakcí na námitku nepřípustnosti časové a objemové neomezenosti spoření vyplývajících z jeho závěrů, která je natolik nesmyslná, že snad ani nemůže být míněna vážně. Arbitr totiž žalobkyni poučil, že jí namítané následky nehrozí, neboť žádný z účastníků stavebního spoření nežije věčně, a i kdyby, tak nemá neomezené množství finančních prostředků. Absurdní je i další arbitrovův vývod, a sice že smlouva o stavebním spoření by dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP měla zanikat nikoli před spořením, nýbrž pouze na halěř přesným dospořením. Arbitr dokonce navrhuje, aby strany na tomto dospoření spolupracovaly. Nevysvětluje však již, jak by si takovou spolupráci představoval. Ještě podivnější je podkladová arbitrova právní úvaha, že by k zániku smlouvy dosažením účelu mělo docházet právě a jen v případě přesného naspoření cílové částky, a nikoli v případech, že předmětnou transakcí dojde rovnou k jejímu přespoření, byť o jediný halěř. Kromě absurdnosti a v obecně právním slova smyslu se jedná o nepřípustný výklad i z hlediska bankovní regulatoriky. Stavební spořitelna je totiž bankou a podléhá bankovní regulaci. Stejně jako žádná banka se nesmí zavázat k poskytnutí úvěru ani k přijetí vkladu v neomezené výši, tak ani žádná stavební spořitelna nesmí jakémukoli klientovi dát bianco souhlas s přijetím jeho vkladu v jakékoli výši. Tím spíše ne, že se jedná o smluvní vztah vzniklý za zcela jiných tržních okolností a že parametry úročení prostředků na účet stavebního spoření jsou pro klienta několikanásobně výhodnější. Nemožnost vkládat osud smlouvy o stavebním spoření výhradně do rukou jedné strany žalovaného a přiznat mu právo pokračovat ve spoření neurčitě dlouho opakovaným navyšováním cílové částky bez ohledu na případný nesouhlas stavební spořitelny, vyplývá i ze skutečnosti, že smlouva o stavebním spoření je smlouvou na dobu určitou. K tomu žalobkyně odkazuje na následující soudní rozhodovací praxi, která pro tento závěr vyplývá z ustanovení smlouvy včetně čl. 1 odst. 1 a 2 VOP, kdy smlouva je uzavřena na určitou cílovou částku. Skutečnost, že se jedná o smlouvu na dobu určitou, je dána vymezením jejího účelu, kdy primárním účelem stavebního spoření je zamýšleným zákonodárcem naspoření finančních prostředků na krytí potřeby bydlení. Ve skutečnosti

ovšem stavební spoření je jeho účastníky často využíváno i k neúčelovému spoření, což je v pořádku, nejedná-li se z jejich strany o zneužití. Toto bylo reflektováno i důvodovou zprávou k zákonu č. 423/2003. Z důvodu omezení stavebního spoření pro klienty, kteří nehodlají využít úvěru ze stavebního spoření a systém stavebního spoření zneužívají jako výhodnou formu spoření s dlouhodobým čerpáním státní podpory, se navrhuje možnost, aby stavební spořitelny mohly v přesně vymezeném případě jednostranně změnit úrokovou sazbu z vkladu uvedenou ve smlouvě o stavebním spoření. Stavební spořitelna musí především hlídat a vyvažovat poměr prostředků zhodnocovaných na vkladech a poskytnutých formou úvěru. Pro vyváženost uvedeného poměru je rozhodující především porovnání objemu úvěrů a výše úrokových sazeb vkladů a úvěrů. Odkazuje na metodu systematickou výkladu čl. 9 odst. 1 a odst. 7 VOP. Kdyby totiž měl platit výklad žalovaného arbitra ohledně nárokovosti navyšování cílové částky dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP, pak by tím bylo zcela vyprázdněno ust. čl. 9 odst. 1 VOP, které navyšování cílové částky podmiňuje písemným ujednáním, a logicky i žalobkyniným souhlasem. Dále odkazuje i na interpretaci ust. čl. 9 odst. 7 VOP z hlediska obecné výrokové logiky a sémantiky. Zásadně žalovaným arbitrem zcela opomíjenou skutečností je, že ust. čl. 9 odst. 7 VOP neobsahuje ani jednu zmínku o jakékoli žalobkynině povinnosti. Naopak účastník žalovaný v něm dává souhlas, aby žalobkyně nějak postupovala, jedná se o jeho, tj. žalovaného, povinnost, nikoli o povinnost žalobkyně. Už jen to, že žalovaný předmětný souhlas dává, svědčí o tom, že jím odsouhlasovaný postup žalobkyně logicky nemůže být zároveň její povinností. Kdyby tomu tak bylo, tak by souhlas udělovaný jednou stranou smlouvy s tím, že její druhá strana plnila své smluvní povinnosti, byl zcela nadbytečný, neboť by touto logikou každá smlouva musela vedle sjednání povinností smluvních stran zrcadlově obsahovat také stejný výčet souhlasů s jejich plněním ze strany druhé. Co se týká účelu čl. 9 odst. 7 VOP, tento nepředstavuje poukaz účastníkům spoření na neomezenou konzumaci žalobkyniných služeb, přesto však jde o ustanovení ve prospěch účastníků spoření v minulosti hodně využívané právě i žalovaným. Jeho účel a využití je v podstatě dvojediné, řešit situaci přesažení dosavadní cílové částky, která může nastat buď přespořením cílové částky nezamýšlené, k čemuž dojde nepozorností účastníka spoření, nebo připsáním úroků či státní podpory, nebo přespořením cílové částky zamýšlené, kdy se jedná o situaci klientů, kteří na svůj účet stavebního spoření opakovaně zasílají další prostředky při vědomí, že jimi cílovou částku přesáhnou. Zatímco v případě přespoření nezamýšleného se typicky jedná o částku vzhledem k zůstatku účtu stavebního spoření zanedbatelné, v druhém případě naopak a často bývají tyto částky mnohonásobně vyšší. Nebýt ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, nastával by v popsáných situacích problém, jak s částkou přesahující dosavadní cílovou částku naložit, za přespořenou částku vtáhnout do rámce stavebního spoření následným postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP, nebo zda ji vypořádat v režimu bezdůvodného obohacení. První postup by byl problematický, a to právě s ohledem na to, že v mezidobí došlo k zániku smlouvy dosažením jejího účelu. Díky existenci ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP lze popsané situace řešit jednoduše a flexibilně bez nutnosti předchozích či následných zvláštních ujednání. Navyšování článku 9 odst. 7 VOP je tak sice prováděno automaticky, avšak jen co do formy, v žádném případě však nikoli ve smyslu bez dalšího, respektive bez ohledu na souhlas či nesouhlas stavební spořitelny. Chtěl-li žalovaný naspořit vysokou částku, měl se s dostatečným předstihem postarat o to, aby s žalobkyní uzavřel závaznou dohodu postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP. Za příslušnou úhradu by tak získal jistotu, že uvedenou částku může naspořit.

2. Žalovaný k věci uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neztotožňuje se s právním názorem žalobkyně, že smlouva o stavebním spoření č. [REDAKCE] ze dne [REDAKCE] byla ukončena, smlouva je nadále platná. Uvedl, že ze smlouvy ani všeobecných obchodních podmínek nevyplývá, že by smlouva měla být přespořením cílové částky ukončena. Dále uvádí, že čl. 9 odst. 7 věty druhé VOP stanoví, že přespořování cílové částky není přípustné, avšak hned

v téže větě je zároveň stanoveno, že v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisícikoruny nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku. Jedná se tedy o automatický mechanismus navyšování cílové částky. Smlouva, VOP ani žádný právní předpis neobsahují žádné ustanovení, které by opravňovalo žalobkyni smlouvu z důvodu přespoření cílové částky jednostranným právním jednáním vypovědět či jinak ukončit, prohlásit za ukončenou či přestat plnit své povinnosti ze smlouvy. Dále uvádí, že automatické navýšení cílové částky nemělo být jakkoli vázáno na souhlas či jiný projev vůle žalobkyně. Dále chybí vyjádření jakékoli možnosti uvážení pro žalobkyni – sloveso ve 3. osobě oznamovacího způsobu je v právních textech v českém jazyce používáno právě jako jeden ze způsobů vyjádření povinnosti. V tomto případě k vyjádření povinnosti žalobkyně považovat přespořenou částku za novou cílovou částku. V tomto odkazuje na ust. § 2396, 2398, 2399 nového občanského zákoníku a další. Dále odkazuje na ust. § 557 NOZ per analogiam. Dále uvádí, že snaží-li se žalobkyně v bodu 2 odst. 7 žaloby argumentovat tím, že pokud účastník dává souhlas, aby žalobkyně nějak postupovala, nemůže být údajně takový odsouhlasovaný postup zároveň její povinností. I tuto její argumentaci je třeba důrazně odmítnout. Tato argumentace žalobkyně postrádá jakoukoli logiku, neboť to, že jedna smluvní strana uděluje druhé smluvní straně souhlas k nějakému jednání, je zcela nezávislé na tom, zda smluvní strana, které je takový souhlas udělován, má či nemá povinnost takovým odsouhlasovaným způsobem jednat. Rovněž je nutné odmítnout argumentaci žalobkyně obecnými ustanoveními čl. 1 a čl. 2 VOP, když tyto obsahují pouze závazek účastníka spořit dohodnutou částku. Nijak z něj nevyplývá, že by účastník byl povinen spořit právě jen dohodnutou částku. K poměru čl. 9 odst. 1 VOP z ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP potom uvádí, že pakliže žalobkyně tento poměr shledává tak, že pokud je ke zvýšení cílové částky na základě písemné žádosti účastníka podle čl. 9 odst. 1 VOP třeba souhlasného projevu vůle žalobkyně, pak je takového souhlasného projevu žalobkyně nutné i dle čl. 9 odst. 7 VOP. S tímto nelze souhlasit. Je tomu právě naopak. Ze systematického výkladu je zjevné, že se jedná o dvě na sobě zcela nezávislá ustanovení a o dva na sobě zcela nezávislé způsoby změny cílové částky. Jsou si co do formy rovnocenná. Žalobkyni tedy nelze přisvědčit v tom, že by pro navyšování cílové částky postupem podle čl. 9 odst. 7 VOP bylo zapotřebí jejího souhlasu či jiný její projev vůle. Nutnost takového souhlasu ani jiného projevu vůle ze smlouvy z VOP ani jiného právního předpisu nevyplývá. Stejně tak nelze přisvědčit žalobkyni ani v tom, že by přespořením cílové částky měla smlouva skončit či že by v důsledku přespoření cílové částky žalobkyně mohla přestat plnit své povinnosti ze smlouvy. Ani skutečnost, že plnění smlouvy údajně přistoupit pro žalobkyni ekonomicky výhodné nezakládá jakýkoli právní důvod pro ukončení či zánik smlouvy či povinnosti z ní. Žalobkyně jako podnikatel musí nést sama podnikatelské riziko. Pakliže žalobkyně argumentuje tím, že dle § 12 odst. 1 zákona o bankách, je povinna při výkonu své činnosti postupovat obezřetně, zejména provádět obchody způsobem, který neohrožuje její bezpečnost a stabilitu, ve veřejnoprávní rovině s tímto lze souhlasit. Nelze však souhlasit s argumentací, kterou z toho žalobkyně v rubrikované věci dovozuje. Z dodržování veřejnoprávních předpisů a povinností je vůči orgánům dohledu odpovědná sama žalobkyně, nikoli její klienti. Je nesprávná i argumentace dle ust. § 603 NOZ, neboť novým občanským zákoníkem se uvedená smlouva neřídí, a to s ohledem na ust. § 3028 odst. 1 a 3 NOZ ve spojení s ust. 3081 NOZ.

3. Finanční arbitr odkázal na svá rozhodnutí.
4. Soud za prokázaný průběh řízení před Finančním arbitrem ze spisu [REDAKCE] a z jemu předložených a soudem u jednání provedených důkazů za prokázané že, byl podán návrh na zahájení řízení před Finančním arbitrem sp. zn. [REDAKCE] doručený dne 20. 4. 2016, ve kterém se současný žalovaný domáhá právě výroku o dalším trvání smlouvy o stavebním spoření. Z přijetí návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření č.

██████████ má sodu za prokázané uzavření smlouvy s cílovou částkou ██████████ Kč, s datem uzavření smlouvy ██████████. Z nesouhlasu s ukončením smlouvy o stavebním spoření má soud za prokázané, že tento byl, zaslaný ze strany současného žalovaného současnému žalobci, stejně tak stanovisko k oznámení ukončení smlouvy ze dne 18. 4. 2016. Znění čl. 9.1 a 9.7 má soud za prokázané z Všeobecných obchodních podmínek stavebního spoření. Co se týká samotného řízení před Finančním arbitrem soud jeho zahájení má za prokázané z oznámení o zahájení řízení, s tím že byla žalovanému zaslána výzva k odstranění nedostatků ze dne 2. 5. 2016. Finanční arbitr potom oznamuje zahájení řízení, dává současnému žalobci možnost vyjádření se k obžalobě. Z listinného prohlášení navrhovatele k ██████████ má soud za prokázané, že I. ██████████ K. ██████████ prohlašuje, že neuzavřel žádné dodatky ke smlouvě ani k VOP, přikládá požadovaný návrh smlouvy a podobně, k tomuto právě potom návrh na uzavření smlouvy o stavebním spoření pro účastníka na čl. 5.4 č. smlouvy ██████████. Z korespondence vedené mezi Všeobecnou stavební spořitelnou a žalovaným ze dne 4. 12. 1999 má soud za prokázané informace týkající se právě trvání uvedené smlouvy, včetně nesouhlasu s dopisem “ udělte správné rozhodnutí“, ze strany současného žalovaného vůči současnému žalobci ze dne 14. 3. 2013. Následuje oznámení ukončení smlouvy ze dne Oznámení o ukončení smlouvy o stavebním spoření ze dne 15. 5. 2015 od současného žalobce vůči současnému žalovanému včetně korespondence 18. 4. 2016 a 4. 8. 2015 a 29. 6. 2015, 28. 5. 2015. Přípis ze strany současného žalovaného vůči současnému žalobce, kterého má soud za prokázané nesouhlas s ukončením smlouvy o stavebním spoření. Výzva k nápravě a pokračování stavebního spoření až do řádného ukončení smlouvy. Následuje nález finančního arbitra ██████████ ze dne 10. 7. 2017 který nabyl právní moci dne 9. 10. 2017, námitky Modré pyramidy stavební spořitelny proti nálezu, dále výzva k vyjádření se k námitkám adresovaná současnému žalovanému, rozhodnutí o námitkách ze dne 25. 9. 2017.

5. Jedinou spornou skutečností byl právní výklad u ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky.
6. Podle § 1 zákona č. 96/1993 Sb., je stavební spoření je účelové spoření spočívající v přijímání vkladů od účastníků stavebního spoření, v poskytování úvěrů účastníkům stavebního spoření, v poskytování příspěvku fyzickým osobám, (dále jen státní podpora) účastníkům stavebního spoření.
7. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., osoba, která uzavře se stavební spořitelnou smlouvu o stavebním spoření, se stává účastníkem. Účastník se ve smlouvě zejména zaváže ukládat u stavební spořitelny vklady ve smlouvené výši. Podle odst. 10 téhož zákonného ustanovení doba spoření začíná dnem uzavření smlouvy a končí dnem uzavření smlouvy o úvěru ze stavebního spoření, nejdříve však uplynutím čekací doby podle odstavce 4, nebo vyplacením zůstatku účtu stavebního spoření účastníka, nejpozději však dnem ukončení smlouvy, nebo zánikem právnické osoby jako účastníka. Podle odst. 9 téhož zákonného ustanovení cílová částka se rovná součtu vkladů, státní podpory, úvěru ze stavebního spoření a úroků z vkladů a státní podpory, po odečtení daně z příjmů z těchto úroků. Uspořená částka se rovná součtu vkladů, úroků z vkladů a úroků z připsaných záloh státní podpory, snižená o daň z příjmů z těchto úroků a o úhrady účtované stavební spořitelnou. Uspořenou částku nelze v době spoření převést na jinou osobu, lze ji však použít k zajištění pohledávek poskytovatele stavebního spoření z úvěru, který poskytovatel stavebního spoření poskytl podle odstavce 2 nebo 5. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení má účastník právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření na financování bytových potřeb po splnění podmínek tohoto zákona, stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách, zejména po splnění předpokladů zajištění jeho návratnosti. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení, délka čekací doby na poskytnutí peněžních prostředků z úvěru ze stavebního spoření nesmí být kratší než je 24 měsíců od počátku doby spoření a závisí na

podmínkách stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách. Podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení stavební spořitelna může poskytnout účastníkovi úvěr do výše cílové částky, který slouží k úhradě nákladů na řešení bytových potřeb i v případě, kdy účastník nemá ještě nárok na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření.

8. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., stavební spořitelna je povinna vypracovat Všeobecné obchodní podmínky. Všeobecné obchodní podmínky podléhají schválení Ministerstvem financí. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení, Všeobecné obchodní podmínky musí obsahovat nejméně tyto údaje: a) podmínky uzavírání smluv a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování, za b) podmínky a předpoklady pro získání úvěru ze stavebního spoření, za c) podmínky uzavírání smluv o úvěru ze stavebního spoření a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování a za d) postup při zániku stavební spořitelny nebo při odnětí bankovní licence.
9. Podle § 603 zák. č. 89/2012 Sb. práva a povinnosti zaniknou uplynutím doby, na kterou byly omezeny.
10. Podle čl. 9 odst. 1 VOP Na písemnou žádost účastníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření. Úhradu ve výši 1% z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka. Datum uzavření smlouvy se nezmění.
11. Podle čl. 9 odst. 7 VOP přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespořování cílové částky není přípustné, v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou cílovou částku zaokrouhlenou na celé tisíce nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (odst. 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka.
12. Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci: Žalobce uzavřel se žalovanou 1 smlouvu o stavebním spoření s cílovou částkou ██████████ Kč, žalovaná dopisem oznámila žalobci ukončení smlouvy o stavebním spoření s ohledem na dosažení cílové částky, resp. jejího překročení s tím, že žalovaná nesouhlasí, aby cílová částka byla navýšena, přičemž žádný úvěr již nemůže být na základě smlouvy poskytnut, jelikož bylo dosaženo účelu smlouvy ve smyslu ustanovení § 603 občanského zákoníku.
13. Povaha stavebního spoření je obecně vymezena v § 1 zákona č. 96/1993 Sb. jako účelové spoření spočívající a/ v přijímání vkladů od účastníků stavebního spoření, b/ v poskytování úvěrů účastníkům stavebního spoření a c/ v poskytování příspěvku fyzickým osobám (dále jen "státní podpora") účastníkům stavebního spoření. Účastníkem stavebního spoření může být jak fyzická, tak i právnická osoba (§ 4 citovaného zákona). Účastníkem stavebního spoření se stává osoba, která uzavře se stavební spořitelnou písemnou smlouvu o stavebním spoření, ve které se zaváže ukládat u stavební spořitelny peněžní částky ve smluvené výši. Doba spoření začíná dnem uzavření smlouvy a končí poskytnutím úvěru nebo vyplacením uspořené částky, státní podpory a úroků z nich, nebo zánikem právnické osoby jako účastníka (§ 5 odst. 1, 14 citovaného zákona). 13. Naspoření sjednané cílové částky tak nepochybně vedlo též k naplnění účelu, pro který byla smlouva o stavebním spoření uzavírána, tímto okamžikem zanikl důvod pro její další trvání. Lze tak uzavřít, že **trvání smluvního vztahu bylo časově omezeno.**
14. Pokud jde o čl. 9 odst. 1 VOP, pak dle výše zvýšení cílové částky je zásadně možné docílit na základě *písemné žádosti účastníka*, podle níž stavební spořitelna může k navýšení cílové částky

přistoupit s tím, že datum uzavření smlouvy se poté nezmění. Lze tak dospět k jednoznačnému závěru, že zvýšení dříve sjednané cílové částky bylo možné jen na základě *dohody* obou účastníků smlouvy o stavebním spoření, potud je argumentace žalobce nepřipadná. Zvýšení cílové částky (obligatorní náležitost smlouvy o stavebním spoření) totiž představuje změnu této obsahové náležitosti smlouvy o stavebním spoření.

15. K právnímu hodnocení soud uvádí, že smlouva o stavebním spoření byla uzavřena podle zákona 96/93 Sb. o stavebním spoření, přičemž v otázkách, které nejsou v tomto zákoně upravené, soud používá obecný právní předpis, což je občanský zákoník. Z ustanovení tohoto zákona o stavebním spoření ani z ustanovení smlouvy potom nelze dovodit, že by se jednalo o smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou, k tomu soud odkazuje na ustanovení § 1 zákona a článku 2 VOP, v ustanovení článku 9 odst. 7 VOP stanoví, že přespoření cílové částky je nepřipustné a určuje i další postup pro případ kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka, z takto určeného postupu však nelze dovodit, že by účastník stavebního spoření mohl mít nárok na to, aby pouze vlastní vůlí a faktickým chováním, tj. zasláním dalších finančních prostředků na předmětný účet mohl mít automaticky nárok na to, že docílí proti vůli druhé strany změny výše cílové částky a tím i změnu trvání smlouvy. Výhradně svým volným jednáním by totiž v takovéto postupu změnil smlouvu uzavřenou na dobu určitou na smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou, tento princip je ve smluvním právu nepřijatelný, kdy ke změně smlouvy obecně musí dojít se souhlasem obou účastníků smlouvy. Z uvedeného čl. 9 odst. 7 VOP se podává, že „přespořování cílové částky není přípustné“, citový článek však upravoval mechanismus, podle kterého dojde-li k přespoření, účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce Kč nahoru bude stavební spořitelna považovat automaticky za novou cílovou částku. Vyjádří-li však účastník nesouhlas s uvedeným postupem, měla stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět. Postup dle čl. 9 odst. 7 VOP, věty druhé VOP, který upravuje určité mechanismus, kdy dojde k přespoření cílové částky, je výjimečný (k přespoření může dojít také připsáním státní podpory nebo úroku). Pokud k takovému přespoření došlo, pak dle čl. 9 odst. 7 VOP částka odpovídající novému zůstatku, zaokrouhlenému na celé tisíce Kč nahoru bude stavební spořitelna bez dalšího považovat za novou cílovou částku navrženou účastníkem. I za této situace bylo na ní, zda takovýto návrh bude akceptovat (vysloví s ním souhlas), k čemuž v posuzovaném případě již nedošlo. Žalobce po řadu let akceptoval jednání žalovaného (přijímání vkladů apod.), jehož účelem bylo navýšení cílové částky dle čl. 9. 7 VOP. Byl-li takovýto postup žalovaného žalobcem akceptován, měl oporu ve smluvním ujednání, neboť se jednalo o souhlasný projev vůle obou smluvních stran. Jak bylo v řízení prokázáno, žalobce dopisem oznámila žalovanému, že na předmětné smlouvě o stavebním spoření je evidováno překročení cílové částky a žalobce nesouhlasí s dalším navýšením cílové částky, přičemž žádný úvěr nemůže již být na základě poskytnut, jelikož cílová částka již byla naspořena a došlo tak dosažení účelu smlouvy dle ust. § 603 o. z. Pokud tak žalovaná další navýšení cílové částky přijmout odmítla, nemohlo již dojít ke změně cílové částky, jako jedné z podstatných náležitostí smlouvy.
16. Co se týká podpůrné argumentace žalovaného, vzhledem k závěru soudu ohledně skutečností, že se jedná o žalobu, kdy je třeba souhlasu obou účastníků k možnému dalšímu trvání a smlouvy, potom další podpůrná argumentace žalovaného je irelevantní.
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 osř. Žalobce byl ve sporu úspěšný. Soud mu přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v soudním poplatku ve výši 3000 Kč, odměnu za 8 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, 4 vyjádření a 2x účast na jednání) a 3100 Kč dle ust. § 11 odst. vyhl. 177/96 Sb., 8x 300 Kč režijní paušál DPH.

Poučení:

Protí tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha 26. října 2018

JUDr. Ondřej Růžička v. r.
soudce